FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 1. DECEMBER 1976 [1]

Hr. Præsident, Høje Ret.

1. Det præjudicielle spørgsmål, der er forelagt i denne sag, vedrører fortolkningen af udtrykket »ferrolegeringer« i position 73.02 i den fælles toldtarif. Finanzgericht Düsseldorf anmoder Domstolen om at afgrænse dette udtryks anvendelsesområde, således at den kan afgøre en strid mellem et toldkammer i forbundsrepublikken Tyskland og aktieselskabet Luma, som har hjemsted i Düsseldorf.

Dette selskab har i adskillige år fra Det forenede Kongerige indført wolframholdigt skrot, støbt i form af plader (såkaldte »blokke«). Den 20. oktober 1970 tog nomenklaturudvalget for den fælles toldtarif (nedsat ved rådsforordning nr. 97/69 af 16. januar 1969) på den tyske delegations anmodning stilling til problemet vedrørende tarifering af wolframholdigt skrot af legeret stål, omsmeltet og støbt i »blokke« (karvede plader): udvalget udtalte, at dette produkt, eftersom det ikke udtrykkeligt var omfattet af nogen position i tariffen, måtte behandles som »affald og skrot i form af ingots« og følgelig tariferes under positionen 73.15 B-I-b-aa. I tidsrummet oktober 1970 til marts 1972 tariferede det tyske toldvæsen derfor de varer, som selskabet Luma indførte — skrot i blokke med et indhold på omtrent 30 % wolfram og under 10 % kobolt — som »affald og skrot i form af ingots«. Den 23. marts 1972 indførte selskabet et parti smeltet skrot i blokke indeholdende mellem 30 og 33 % wolfram og over 10 % kobolt. Toldkammeret tariferede derfor varerne under position 73.02 G i den fælles toldtarif, som vedrører »andre varer« (dvs andre ferrolegeringer end de i underpositionerne A-F opførte).

Under den sag, som aktieselskabet Luma anlagde ved Finanzgericht Düsseldorf med påstand om annulation af den nævnte afgørelse, har Finanzgericht Düsseldorf i henhold til EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal den fælles toldtarif fortolkes således, at der ved begrebet »ferrolegering« i position 73.02 sammenholdt med bestemmelse 1, litra c) til kapitel 73 kun skal forstås sådanne produkter, der fremstilles af nye metaller eller nye malme, og som på grund af deres planlagte anvendelse til fremstilling af stål kendetegnes ved en nøje og forud fastsat, konstant sammensætning af bestemte legeringsbestanddele?
eller
Omfatter position 73.02 også omsmeltet skrot (omsmeltningsprodukter), som opfylder de fysiske betingelser i bestemmelse 1, litra c) til kapitel 73?«

2. Under hensyn til uenigheden om de omstændigheder, der har givet anledning til det fortolkningsproblem, som nu forelægges, Domstolen, må position 73.15 B-I-b-l-aa sammenholdes med position 73.02.

I den forbindelse skal jeg påpege, at position 73.02 næsten udelukkende omfatter produkter, der henhører under traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, mens position 73.15 B-I-b-l-aa vedrører produkter under EKSF-traktaten. Det spørgsmål, som den nationale ret har forelagt Domstolen i medfør af EØF-traktatens artikel 177, indeholder i virkeligheden kun en direkte henvisning til position 73.02; det er imidlertid klart, at det ved fastlæggelsen af anvendelsesområderne for tariffens positioner med henblik på at afgøre en sag, der angår to næsten helt ens positioner,

1 — Oversat fra italiensk.

som begge kan være relevante for tariferingen et givet produkt, kan være nødvendigt at bestemme indholdet af den ene position i forhold til den anden og foretage en afgrænsning mellem dem. I sådanne sager må den anden position undersøges og altså fortolkes, omend kun som et punkt af underordnet betydning, uanset om positionen angår et produkt under den samme traktat. Den fælles toldtarif udgør et hele, der omfatter produkter, hvoraf nogle hører under EØF-traktaten og andre under EKSF-traktaten; den omstændighed, at begreber, som udgør grundlaget for positioner, der omhandler omtrent ens varegrupper, nødvendigvis supplerer hinanden, indebærer, at det ikke er muligt at fortolke en position og se bort fra de øvrige, end ikke i forbindelse med et præjudicielt spørgsmål, som er forelagt i medfør af Rom-traktatens artikel 177. Det ville være urealistisk at forsøge at fortolke en position i EØF's fælles toldtarif isoleret, blot fordi en anden position, som kan supplere den, og i forhold til hvilken indholdet af den førstnævnte position kan bestemmes, alene angår produkter under EKSF-traktaten og ikke under EØF-traktaten, og en sådan fortolkningsmåde kunne føre til en fuldstændig irrelevant argumentation og misvisende resultater. Tariffens enhed bekræftes desuden af den omstændighed, at visse positioner har underpositioner, hvoraf nogle kan spores tilbage til EØF-traktaten og andre til EKSF-traktaten, således om det netop er tilfældet med position 73.02.

3. Det spørgsmål, som den nationale ret har forelagt, indeholder et klart alternativ vedrørende fortolkningen af position 73.02: omfatter denne position kun produkter, der er fremstillet af nye metaller eller nye malme, som kendetegnes ved deres konstante og nøjagtige indhold af visse legeringsbestanddele, eller omfatter positionen også produkter, som fremstilles ved smeltning (forudsat naturligvis at de fysiske betingelser i bestemmelse 1 c) til kapitel 73 er opfyldt? Jeg anser det imidlertid for nødvendigt, inden jeg går i gang med at undersøge den således formulerede problemstilling, at komme ind på et andet alternativ, som i betragtning af forløbet af denne sags faktiske omstændigheder, logisk forekommer mig mere nærliggende end det alternativ, som den nationale ret har anført: nemlig om der er tilstrækkelig grund til at tarifere de pågældende produkter under position 73.02 i stedet for under position 73.15, hvorunder de tidligere blev tariferet.

Med henblik herpå skal jeg først og fremmest påpege, at den tariferingsudtalelse, som nomenklaturudvalget for den fælles toldtarif afgav den 20. oktober 1970, var støttet på det forhold, at tariffen ikke indeholder nogen specifik bestemmelse for wolframholdigt skrot af legeret stål, smeltet i plader (»blokke«). Begrundelsen herfor fremgår af den skrivelse af 28. april 1970 fra den tyske delegation, hvormed sagen indbragtes for udvalget: dels adskiller smeltede blokke sig fra ingots (position 73.15 B I b) 1, hvis overskrift er »ingots«); dels er wolframindholdet i en sådan smeltet blok altid under 40 %. Ifølge skrivelsen fra den tyske delegation er det netop denne sidste omstændighed, som bevirker, at det pågældende produkt ikke kan tariferes under position 73.02: en af betingelserne for henførelse under denne position er nemlig i henhold til bestemmelse 1 c) i kapitel 73 i den fælles toldtarif, at wolframindholdet overstiger 40 %. Under disse omstændigheder følte udvalget sig tvunget til at foreslå en »assimilering« til gruppen »affald og skrot i form af ingots« i henhold til de almindelige bestemmelser for fortolkningen af nomenklaturen i den fælles toldtarif (ifølge bestemmelse nr. 5 gælder de forudgående tariferingsbestemmelser også for henførelsen under den anvendelige underposition, mens bestemmelse nr. 4 foreskriver, at varer, der ikke er nævnt nogetsteds i tariffen, skal tariferes som de varer, hvormed de skønnes at have mest til fælles). Endvidere kræves der kun et blik på overskriften til position 73.15 og på bestemmelse 1 d) til kapitel 73 for at fastslå, at tariferingsudtalelsen af 20. oktober kun indeholdt en »assimilering« til en analog position; position 73.15 vedrører

nemlig ferrolegeringer, der, som det bl.a. anføres i bestemmelsen, indeholder mindst 0,30 % wolfram), position B I b) I vedrører ingots af legeret stål, og først i den efterfølgende position (aa) anføres affald og skrot i form af ingots, der har nogle træk til fælles med blokke af smeltet skrot men adskiller sig herfra i andre henseender.

På den anden er position 73.02, ferrolegeringer, i bestemmelse 1, litra c) til kapitel 73 defineret således, at klumper af smeltet skrot synes at være direkte omfattet af denne position, hvis de indeholder en af de i bestemmelsen angivne legeringsbestanddele i de anførte mængdeforhold. I henhold til denne bestemmelse skal »legeringer af jern ..., der ikke er praktisk anvendelige til valsning eller smedning og sædvanligvis anvendes som tilsætningsmateriale ved fremstillingen af jern og stål, og som indeholder en eller flere af nedennævnte legeringsbestanddele i de anførte mængdeforhold (beregnet efter vægt): over 8 % silicium, over 30 % mangan, over 30 % krom, over 40 % wolfram, over 10 % i alt af andre legeringsbestanddele«, betragtes som ferrolegeringer. Det er klart, at position 73.02 ikke finder anvendelse, hvis skrotblokkene ikke indeholder de ovenfor anførte mindsteprocenter; såfremt disse materialer imidlertid er tilstede i det ovenfor anførte forhold, kan position 73.02 anvendes, eftersom definitionen af ferrolegeringer synes at passe bedre på de andre kendetegn for blokke af smeltet skrot end begrebet »legeret stål«. Wolframindholdet i den foreliggende sag har aldrig været over 40 %, men da koboltindholdet er over 10 %, er den alternative betingelse om forekomst af over 10 % i alt af »andre legeringsbestanddele« opfyldt. Position 73.02 angiver ikke andre fysiske kendetegn: det er tilstrækkeligt at betragte overskriften til underposition G, som — efter en række positioner med angivelse af specifikke legeringer som ferromangan, ferroaluminium, ferrosilicium m.v. — generelt angiver »andre varer«, nemlig alle ferrolegeringer, som ikke omfattes af specifikke positioner.

4. Jeg skal nu komme ind på de to mulige fortolkninger af position 73.02, som den nationale ret har fremført. Disse fortolkninger er klart påvirket af de synspunkter, som selskabet Luma har fremsat for den ret, hvor sagen verserer; nemlig at de indførte produkter fra et *teknisk* synspunkt klart adskiller sig fra ferrolegeringerne i position 73.02. De indførte produkter er nemlig fortrinsvis fremstillet ved smeltning, mens ferrolegeringer hovedsagelig er fremstillet ved elektrisk eller metallisk behandling og desuden sædvanligvis på grundlag af nye metaller og malme efter en særlig teknik, eftersom ferrolegeringerne skal indeholde særlige legeringsbestanddele i et bestemt forhold, mens det ikke for smeltet skrots vedkommende er muligt at opretholde et sådant konstant forhold på grund af forekomsten af store mængder slagger.

Kommissionen har ikke i de indlæg, den har afgivet i denne sag, bestridt rigtigheden af selskabet Lumas tekniske beskrivelse af ferrolegeringerne; Kommissionen har dog påpeget, at den anførte bestemmelse 1, litra c) til kapitel 73 i den fælles toldtarif indeholder en anden beskrivelse af ferrolegeringerne. Praktiske toldmæssige hensyn førte til, at der normalt måtte foretrækkes et begreb, som navnlig var baseret på varens sammensætning, altså på faktorer, der lettere kan konstateres objektivt. Kommissionen konkluderer herefter, at den pågældende vare i overensstemmelse med det tyske toldvæsens afgørelse skal tariferes under position 73.02, eftersom dens koboltindhold overstiger 10 %.

Selskabet Luma har fremført et andet anbringende, som er af økonomisk karakter.

Det har anført, at det var helt tilfældigt, at et parti smeltet skrot havde et koboltindhold, som oversteg gennemsnitsprocenten. Denne omstændighed kan ikke efter Lumas mening føre til, at varens sædvanlige tarifering ændres, således at den henføres under position (73.02 G) med en told på 7 % efter gennem længere tid at være blevet tariferet som

»affald og skrot i form af ingots«, der nyder toldfrihed. Desuden — og på dette punkt falder det økonomiske anbringende sammen med det tekniske — fremstilles de pågældende varer altid ved den samme teknik, og deres anvendelse og økonomiske værdi er den samme som for det produkt, som Luma normalt indfører, (og denne værdi synes at være betragteligt lavere end ferrolegeringernes sædvanlige værdi).

5. Spørgsmålet er derfor, om den pågældende underposition hovedsagelig skal fortolkes ud fra begrebet ferrolegeringer og dettes tekniske kendetegn, eller om hovedvægten snarere skal lægges på legeringernes sammensætning inden for rammerne af den i bestemmelse 1, litra c) til kapitel 73 anførte definition.

Under hensyn til retssikkerheden og til det formålstjenlige i, at administrationen kan arbejde med klare, enkle kriterier, som støttes på forhold, der uden vanskelighed kan kontrolleres, har Domstolen ved flere lejligheder hævdet det princip, at tariferingen af varer i den fælles toldtarif skal foretages ud fra varernes objektive kendetegn og egenskaber ved toldbehandlingen, og har herved udelukket, at der tages hensyn til varernes fremstillingsmetode eller anvendelsesformål (jf. dommene af 23. marts 1972 i sag 36/71, *Henck,* Recueil 1972, s. 187 ff, af 22. november 1973 i sag 128/73, *Past,* Sml. 1973, s 1277 ff, af 29. maj 1974 i sag 185/73, *König,* Sml. 1974, s. 607 ff, af 10. december 1975 i sag 53/75, *Vandertaelen,* Sml. 1975, s. 1647 ff, og af 18. februar 1976 i de forenede sager 98 og 99/75, *Carstens Keramik GmbH,* Sml. 1975, s. 241 og følgende.

Domstolen har kun én gang, i dom af 12. december 1973 i sag 149/73, *Otto Witt KG,* (Sml. 1973, s. 1587 ff) slækket på dette princip. Domstolen afpassede i denne dom princippet til de særlige omstændigheder, der knytter sig til tariferingen af varer, som på grund af deres ydre objektive kendetegn kun med besvær kan afgrænses fra andre varer (sagen vedrørte vildrener, som i slagtet tilstand ikke kan skelnes fra rener, der holdes som husdyr). Domstolen fandt, at den omstændighed, at rener lever i vild tilstand, kunne konstateres ad anden vej, f.eks. ved de kompetente myndigheders udstedelse af et oprindelsescertifikat, hvorved varens karakter fastslås, og at toldbehandlingen af disse varer, når deres karakter var dokumenteret, kunne differentieres fra toldbehandlingen af rener, der holdes som husdyr; Domstolen tog utvivlsomt her afstand fra det strenge kriterium, hvorefter varens tarifering i den fælles toldtarif foretages på grundlag af det objektive kendetegn i indførselsøjeblikket.

Denne dom er imidlertid korrekt i betragtning af, at der i den fælles toldtarif er lagt vægt på den forskel, der findes mellem disse to rentyper i levende live. Med andre ord var det nødvendigt at gøre undtagelse fra hovedreglen om, at tariferingen foretages ud fra varens objektive kendetegn og egenskaber og uafhængig af dens anvendelsesformål og formen for dens fremstilling, for at der kunne tages hensyn til den betydning, som den fælles toldtarif med sin bestemmelse for positionen »varer af vildt« tillægger spørgsmålet, om det pågældende dyr lever i vild tilstand eller holdes som husdyr.

Imidlertid foreligger der ikke en sådan begrundelse i den foreliggende sag. Dette støttes afgørende af de forklarende bemærkninger til den fælles toldtarif, der er vedtaget af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, og hvori det med hensyn til position 73.03 anføres, at affald og skrot af jern og stål, omsmeltet og overfladisk omstøbt til ingots og betegnet som »affald og skrot i form af ingots«, under hensyn til tariffens formål skal betragtes som ferrolegeringer eller ingots og altså tariferes *»efter deres sammensætning«* i de forskellige underpositioner til position 73.02 eller i positionerne 73.06 73.15 A I b) 1 eller 73.15 B I b) 1 aa).

Der synes således ikke ved tariferingen af den pågældende vare at være nogen mu-

for at tage hensyn til de forskellige tekniske eller økonomiske betragtninger, skønt resultatet, som det ses, i en sag som den foreliggende, der alene vedrører et parti af de pågældende varer, ud fra et økonomisk synspunkt kan synes strengt.

6. Alt taget i betragtning foreslår jeg derfor, at Domstolen besvarer den fortolkningsanmodning, som Finanzgericht Düsseldorf i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet den 30. april 1976, således, at position 73.02 i den fælles toldtarif også omfatter blokke af omsmeltet skrot, som indeholder de i bestemmelse 1, litra c) til kapitel 73 anførte materialer.